

عنوان مقاله:

به سوری که دستانش چوبین بود

محل انتشار:

دو ماهنامه آینه پژوهش، دوره 31، شماره 182 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسنده:

جویا جهانبخش

خلاصه مقاله:

در بخشی از شاهنامه فردوسی که در اصطلاح شاهنامه پژوهان، «بخش تاریخی» خوانده می شود، در میان داستان های حکایتگر از روزگار شاهنشاهی ساسانیان، «داستان بهرام چوبیه» یکی از خواندنی ترین داستان ها به شمار می رود. محور نوشته حاضر، یکی از بیت های کلیدی و دشوار این داستان است که در یکی از بزنگاه های داستان نیز واقع شده و تاکنون نگاه بسیاری از خوانندگان شاهنامه را به خود کشیده و درباره صورت و معنای آن گماه زنی های گوناگونی صورت گرفته است. از این رو، نویسنده در نوشتار پیش رو، معنای بیت «به سوری که دستانش چوبین بود / چنان دان که خوانش نوآیین بود» از شاهنامه و اختلافی که بر سر فهم آن است را مورد توجه و مذاقه قرار داده است. وی در راستای هدف مذکور، از برخی بازنوشتهای منتور شاهنامه سخن به میان آورده و دیدگاه برخی شارحان را درخصوص معنای این بیت بیان می دارد. وی در انتها، خوانش پیشنهادی خود را از این بیت ذکر می کند. به زعم وی، داستان به معنای دیگ یا دیگها یا ظروف غذایی و چیزی از قبیل است و گویا مضمون بیت فردوسی این باشد که: هرگاه در میهمانی دیگ های چوبین به کار رود، بدان که خود خوان بدیع و متفاوت با آنچه تاکنون دیده ای خواهد بود و میهمانی دیگرسان فراروی خواهی داشت و با خوراکی نامنتظر از تو پذیرایی خواهند کرد. نویسنده در نهایت، با بیان کنایه به کار رفته در این بیت، نوشتار را به پایان می رساند.

کلمات کلیدی:

شاهنامه، معنای شعر، اشعار فردوسی، فردوسی، ابیات شاهنامه، بخش تاریخی شاهنامه، ساسانیان، داستان بهرام چوبینه، داستان های شاهنامه، داستان های تاریخی، قصه های تاریخی، حکومت ساسانی، شاهنامه پژوهی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1168135>

